

Kayıp Dostum 2

– LunaSecret · 05 Eylül 2015

"Halide, kızım inadından dönmez. İkiniz bir gidin, bakın. İşine yaramazsa eve dönecek nasılsa..."

Annemin bu sözü o kadar çok üzmüştü ki, odama kapanıp ağlamayı, hıçkırıklara boğulmayı istedim. Karakola gitmeyi bir an vazgeçebilirim diye düşündüm. Aklıma Hilal geldi.

Bir gün onunla kapımızın önünde oturuyorduk, en son buluşmamız olduğunu fark etmeden önce. O zaman bakkaldan aldığımız dondurmayı yiyor, parmakla doldurmaya daldırıp yüzümüze sürüyorduk. Kirli suratlarımıza birbirimize bakar, şaşı yapardık. Gülümserdik, hayatı boş verir gibi. O anda, Hilal, gülmeyi bırakmıştı. Elini bahçivan tarzı kot tulumunun cebine daldırılmıştı. İçinden bir kağıt çıkarmıştı, katlanmış halindeydi. Elime tutuşturmuştu. Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Bana "Hadi oku," demişti. Ona şüpheyle baktıktan sonra, kağıda baktım. İçinde;

"Her an beni ara," diye yazmıştı Hilal. Ona baktığımda, gülümsemesini büyütmüş, "Lütfen beni hep ara. Olur mu?" demişti.

O an ona ne diyeceğimi bilemeden sadece başımla onayla sallamış, eve dönmüştüm. Şaşkınlığa dönmüş bir kişinin cevabını vermişim o anda. Hiçbir şey.

Omuzlarımın üstünden arkamı dönerek baktım evime. Hilal ile oturduğumuz kapının önüne gözlerim takıldı. Hilal bir daha oraya oturacak, beni yanına çağıracaktı sanki. Beklediğim gibi olmaması çok kötüydü. Bir yandan da tuhaf hissettiriyordu, Hilal'in yokluğu. Sanki bu koca şehrin تنها yerlerinde kaybolacağını biliyormuş gibiydi. Her an gidebilecekmiş gibiydi, Hilal. Gitmişti, ortadan toz olup uçmuştu adeta.

Yine de bu tuhaf hissettirmeye engel değildi.

Sanki Hilal, benim ne olursa olsun, onu her zaman arayacağımı biliyordu. İliklerime doğru buz misali estirmişti bu düşünce.

Halide teyzeyle yürüdük bir karakol yoluna doğru. İkimizde lal kesilmiştik. Konuşursak, sırtımıza ağırlık konduracak, altından ezilecektik. İstemedik. Yürümeye devam ettik. Yol dönemeçlerinde ben ona baktım. Karşı karşıya geçiş adımlarımızla, teyzem bana baktı. Ne tuhaf, ilk defa üstüme nefretin gafleti düşmemişti. Sessizliğin içime işleyen bu huzurlu anının her dokunuşunda tadını çıkarabilirdim.

Ta ki,

"Ne demek istedin sen, komiser oğlan? Hilal Demirci'yi aramıyor musunuz yani?" diyene kadardı her şey.

Güzel hisler, o anda köreldi. Karakol binasının, amirin odasında, 1. kapının içine girdiğimiz anda bitmişti. Komiser bizi reddettiğini söylediği anda sönmüştü umutlar. Polisler, Hilal'i aramayacakları baştan belliydi.

"Henüz kayıp olduğu belli olmayan bir kızı arayamayız. Her an evinize geri dönebilir. Üstünden 48 saat geçmesi gerek."

"Şimdi arayabilirsiniz ama?" dediğine baktım, ancak Halide Teyzemin fırtına kopartan sözleri, çelikten inşa edilmiş komiseri yıkamamış, bir milim bile etki etmemişti.

"Maalesef, prosedür bu yönde işliyor."

"Kusura bakmayın ama her saniye için vakit kaybetmiyor muyuz?" diyerek patladım, Halide Teyzenin görünmeyen çimdik saldırılarına uğradım.

"Senin haddine değil, küçük. Büyükler varken konuşma!"

"Aman ne iyi!" deyip ayaklanmış, ayaklarımı yere vura vura çıkmıştım. Biraz daha abartıp binadan da çıkmıştım. Rüzgar, saçlarımı şiddetle savuruyor, dişlerimin titremelerine neden oluyordu. Sinirlenip hırkayı başıma doğru geçirdim.

Nereye kadar yürüdüğümü hiç bilmiyordum, zira başımı yerden kaldırmıyordum. Kaldırımlardan yürümeye adadım kendimi, hiç yola bulaştırmadım ayakkabılarımı. En son sıraya oturmuştum. Kızmıştım. Dünya'nın adaletsiz yanını gördüğüm için, kızmıştım. Hilal'i aramayı bir toplu iğnesi kadar değer görmedikleri için nefret etmişim. Çabaları yokken var oluşlarına kızmıştım. Hele bir de, büyükler varken küçüklerin konuşmaması görüşlerine daha çok kızmıştım.

"Büyükler varken konuşma ha? İstesem de, konuşamıyorum ki!"

"Üşümüş olmalısınız," dedi birisi. Bir erkek olduğunu tahmin ettim, daha çok genç bir erkeğin. Arkamı dönüp bakmak istemedim. Konuşmazsam gideceğini umabileceğim bir sessizlik tanıdım adama.

"Burada ne arıyorsunuz," dediğinde gitmeyeceğini anladım. Bir an kendimi nerede bulduğuma bakmak istedim. Pamuk Parkın içinde, bankın üstünde oturuyordum. Çocukların koşuşturma ve gülüşmeleri doluyor içime. Kulak zarım yetişkinlerin konuşma seanslarıyla randevusuz buluşuyor. İstemsizce. Bacaklarımı kendime çekip, başımı dizlerime gömdüm.

"Sizi ilgilendirdiđini bilmiyordum."

"Biliyorum. Sadece bu şekilde oturmanız sağlıklı değil," dediğinde başımı kaldırıp adama doğru bakma cesaretinde bulundum. Gözleri mavi olan sarışın adamlardan biriydi. Boyu epey uzun, biraz sıska biriydi. Tek farklı yanı olan bir yanı yoktu, sadece yüzünün güzel olmasını sevmemiştim. Ha, bir de hiçbir Şey bilmiyormuş gibi davranan yanı vardı.

"Benim, dostum bu Őehirde kayboldu. Belki kaçırıldı, belki başına bir hal geldi. Arkadaşımın ıssız kalma ihtimali yerine, benim bankta oturmam sağlıksız mı?"